

Ririro

Leteći Holanđanin

Oluja je besnela u luci. Visoki talasi su se obijali na jedini brod koji je bio usidren na doku. Cela posada je otišla ispod palube kako bi pokušala da se sačuva. Na palubi je bio samo jaki, krupni kapetan. Bio je ljut, veoma, veoma ljut. Već je morao da odloži odlazak na par dana i sad će ga oluja sprečiti da napusti luku? Nije hteo to da dozvoli! Plovio je morima pod mnogo lošijim uslovima.

Kapetan je prišao posadi i zaurlao: „Sutra isplovljavamo, kiša ili sunce!“ I iako je posada verovala svom kapetanu, ovo im je zvučalo opasno, ali niko se nije usudio da progovori. Samo je narednik pročistio grlo i rekao „Ehm kapetane? Sutra je Uskrs i nije nam dozvoljeno da krenemo?“ Kapetan je oklevao minut, ali je onda udario pesnicom o sto i viknuo: „Ja ću odlučiti kada ćemo da krenemo! Neće to u moje ime odlučiti nikakva oluja ili uskršnji dan! Pobrinite se da sve bude spremno za sutrašnji polazak.“ I povukao se u svoju kabinu psujući.

Sledećeg jutra oluja je besnela još više, ali kapetan je bio odlučan u nameri da otplovi. Njegova posada je sumnjala u ispravnost te odluke, ali je takođe verovala svom kapetanu. Postavili su jedra i uneli sidro. Drugi kapetan je došao da ih pita da li su zaista toliko ljudi da krenu za vreme oluje i Uskrsa. Kapetan je odgovorio: „Ja odlučujem kada ćemo krenuti i krećemo sada! Čak i ako moramo da plovimo do večnosti, idemo!“ I time je izgovorena poslednja reč.

Čim je izvršeno poslednje naređenje kapetana, dogodilo se nešto čudno. Svi mornari su zanemeli i stajali su ćutke, kao i narednik i kapetan. Ali iako se niko nije kretao, brod je krenuo i otplovio iz luke. Ljudi u luci su bili zapanjeni dok su gledali kako brod isplovljava. Poslednje reči kapetana je ponavljala gomila. "Čak i ako moramo da plovimo do večnosti, idemo!" Bilo je nečeg zlokobnog u ovim rečima i svi su stajali nervozno posmatrajući kako je brod sve manji i manji na horizontu. Odjednom su bela jedra postala vatreno crvena i trup je izgledao kao da je izgoreo. „Brod se pretvorio u brod duhova“, šaputali su ljudi jedni drugima dok su se vraćali kući.

Dugo se ništa nije čulo o brodu duhova. Nije pristao ni u jednoj luci i nije se vratio kući. Dakle, ljudi su samo pretpostavili da je bio brodolom, ali olupine broda nikada nisu

nađene. Brod duhova je bio zaboravljen dok se nešto čudno nije dogodilo. Brod koji se vraćao za Holandiju susreo je brod sa vatrenocrvenim jedrima i spaljenim trupom na Rtu dobre nade. Na brodu nije bilo kretanja, ali je ipak plovio velikom brzinom. Kada je posada drugog broda počela da priča ovu priču kod kuće, niko im nije verovao.

Ali tokom narednih meseci stizalo je sve više izveštaja o ovom čudesnom brodu. Kapetani su se plašili da plove blizu Rta dobre nade i posadu je bilo teško pronaći. Sve dok jedan hrabri kapetan nije izašao da istraži situaciju. I zaista, na Rtu dobre nade video je brod duhova. Nije mogao da veruje svojim očima i pokušavao je da ubedi sebe da je to samo mit. Tada je brod duhova počeo da plovi pravo na njega! Posada je počela da plače od očaja, ali je bilo prekasno. Ovaj brod duhova je plovio upravo kroz njih. Ali sve što je posada primetila bio je ledeno hladan nalet vetra.

Hrabri kapetan je zanemio. „Brod je bio hlandski. Imao je holandsku zastavu“, bilo je jedino što je mogao da izusti. „Da, Leteći Holanđanin“, rekao je neko drugi. I od tog trenutka brod duhova je bio poznat kao Leteći Holanđanin. Niko ne zna da li je Leteći Holanđanin našao mir. Brod nije primećen mnogo godina, tako da je moguće. Nadajmo se radi posade da jeste, jer ništa nije tako strašno kao zauvek ploviti morima i ne pristati nigde.